

на прѣблѣднелы-тѣ уста на сына ми цѣль єдинѣ часѣ; читавѣ єдинѣ часѣ сѣмь си напргалѣ силы-тѣ за да быхѣ можелѣ да му надухамѣ душѣ, но на-праздно! — сѣ сѣмь си ожулилѣ колѣна-та отѣ клѣченю; сѣ горѣщо сѣрдце сѣмь призивалѣ Бога! но Богѣ мя непослуша. — Сичко єе изгубено — азѣ не-мамѣ вече нищо, освенѣ єдинѣ миліонѣ кого-то быхѣ захвърлилѣ въ Дунава, само да могѣ още веднѣжѣ да чуѣ гласа на сына си да ми повыка: ТАТЕ! ТАТЕ! — охѣ! махнете ся Господине и мя оставете спо-коєнѣ. Вый сте ми отворили уста-та на тѣжбѣ, а азѣ не щѣ да ся тѣжѣ. Вый сте измамили изѣ очи-тѣ ми єднѣ блистателнѣ слѣзѣ, а азѣ неискамѣ да плачѣ. Жалость-та бы мя задавила. — и пощо сте ся научили вече за крѣваво-раздранно-то бащино сѣрдце, ако още нѣщо продумате за злочестинѣ-тѣ ми, то, Господине, вый сте єдинѣ обывковенѣ про-сякѣ. (става и си отива).

Сшеф. (понево) Човѣче! неправедно постѣживашѣ сѣ мене. Кой може да ся сравни сѣ тебѣ въ таѣ ми-нутѣ? — Ты чувствувашѣ само твоѣ-тѣ пѣрвѣ най горчивѣ жалость. Ты незнаєшѣ, че тѣга-та за твое-то мѣртво дѣте єе много нѣ-малка, отколко-то да го глѣдашѣ да умира отѣ гладѣ — — врѣме-то минува — ахѣ! тыя гѣрди (бїе ся въ гѣрди-тѣ) чувствовать. — И сега звѣнти покрай уши-тѣ ми неговый-тѣ гла-сецѣ: МАМО! Гладєнѣ сѣмь!

V. ЯВЛЕНИЕ.

Сшеф. (приближва при Петка).

Сшеф. Господине! трѣбва ли ви єдинѣ слуга?

Пешко. Да — трѣбва ми єдинѣ.

Сшеф. Но трѣбва ли ви єдинѣ човѣкѣ, кой-то